

Arrest

nr. 87 415 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Krahn Kru afkomst. U werd op 12 juli 1976 geboren in Monrovia. Uw neef Samuel Doe pleegde een militaire staatsgreep in 1980. Sindsdien was hij president van Liberia. Hij richtte de National Democratic Party of Liberia (hierna NDPL) op. Uw vader, (G.) Doe, was soldaat in het leger van uw neef en lid van de NDPL. In 1990 begon een opstand tegen het beleid van uw neef Samuel Doe. De rebellenleider Prince Johnson was jullie buurman en vroeg dat jaar aan uw vader of hij hem wilde steunen in de oorlog. Uw vader weigerde. Samen met zijn commandant Death Row vermoordde Prince Johnson vervolgens uw vader (G.) op 3 september 1990. Ook uw moeder (D.) en uw oom (J.) werden vermoord. U werd verwond. Op 9 september 1990 vermoordde Prince Johnson ook uw neef en zittend president Samuel Doe. De burens brachten u en uw broers en zussen naar een basis die door Charles Taylor gecontroleerd werd. Toen Prince Johnson

deze basis aanviel, vluchtten jullie per boot weg naar Ghana. U verbleef sindsdien in Ghana, maar ging ook naar Ivoorkust, Togo en Nigeria. Uw broers en zussen verbleven ook in Ghana, maar zwermden later uit naar Guinee, Senegal, Nigeria en Ivoorkust. Op 4 augustus 2008 besloot u terug te keren naar Liberia. U dacht dat de situatie er verbeterd was en wilde uw dochters (F.) en (B.) uw geboorteland laten zien. U kende (J.R.V.), een Liberiaanse pastoor uit het vluchtelingenkamp in Ghana. Hij liet u preken in zijn kerk in Monrovia. U preekte vrede en vergiffenis. Vervolgens nodigde de pastoor u uit op een huwelijksfeest waar u ook een preek hield. U preekte opnieuw vrede en vergiffenis. Na uw preek kwamen 3 mannen uw naam vragen. Vervolgens vroegen ze of u de zoon van (G.) Doe was, wat u bevestigde. De pastoor vertelde dat deze mannen lijfwachten van Prince Johnson waren. Hij raadde u aan te vertrekken. De deken van de kerk bracht u naar huis. De lijfwachten van Prince Johnson volgden jullie auto. U logeerde bij (T.K.), een vriend. Om 2 uur 's nachts werd er op de deur geklopt. De 3 lijfwachten waren gewapend, vroegen om open te doen en zeiden dat ze u zouden doden. Toen ze de deur probeerden te forceren, belde uw vriend (T.) de vredestroepen van de Verenigde Naties (United Nations Mission in Liberia, hierna UNMIL). De troepen van de UNMIL daagden op en uw belagers vluchtten weg. De troepen van UNMIL bleven nog tot de volgende ochtend en hielden een oogje in het zeil. De volgende dag bracht uw vriend (T.) u naar het huis van zijn zus. Daar verbleef u 2 dagen waarna u op 5 september 2008 terugkeerde naar Ghana. In 2010 ging u met uw kinderen (F.) en (B.) naar Libië. In april 2011 werden ze er beiden gedood door een bom. U was het noorden kwijt en 3 weken later keerde u terug naar Ghana. Daar werd u gediscrimineerd door de politie in het vluchtelingenkamp. Daarom besloot u het land te verlaten. Op 23 juli 2011 nam u, met de hulp van een smokkelaar het vliegtuig naar België. De volgende dag kwam u er aan. Op 27 juli 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Vooreerst kan het volgende worden opgemerkt over het land ten opzichte waarvan uw ingeroepen 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden van ernstige schade' dienen te worden beoordeeld. Overeenkomstig de definitie van de term vluchteling zoals vervat in artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef indien het een staatloze betreft. Aangezien u uitdrukkelijk verklaart geboren te zijn in Monrovia, van Krahn Kru origine te zijn en de Liberiaanse nationaliteit te bezitten (gehoor CGVS, p.2), **dient uw ingeroepen vrees dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Liberia, en niet ten aanzien van Ghana.**

Verder kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden betreffende de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Liberia, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te bezitten. U verklaart dat u vervolging door Prince Johnson en zijn lijfwachten vreest (gehoor CGVS, p.6). U haalt echter onvoldoende elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u ingeroepen vervolging door lijfwachten van Prince Johnson in Liberia in 2008 is immers éénmalig en reeds 4 jaar oud. Bovendien kon u rekenen op de bescherming van de UNMIL-troepen en lijkt u ook een intern vluchtalternatief te hebben. U verklaart dat u vervolgd werd door lijfwachten van Prince Johnson tijdens en na een trouwfeest in 2008 (gehoor CGVS, p.5, 6). De aanleiding voor deze vervolging komt echter nogal vreemd over. Het feit dat u reeds een kleine maand na uw terugkeer naar Liberia gevraagd werd om te preken op een trouwfeest en daar een preek hield over verzoening (gehoor CGVS, p.5, 6), komt vrij bizar over. De burgeroorlog werd immers reeds in 2003 beëindigd en bovendien werden in 2005 de eerste naoorlogse verkiezingen gehouden in Liberia, zodat de timing en het opzet van uw preek over verzoening in 2008 verbazing wekt. Daarnaast is er het feit dat deze feiten éénmalig zijn. U hebt bij uw terugkeer in 2008 immers geen andere problemen gekend in Liberia (gehoor CGVS, p.8, 9). Bovendien dateren de feiten van 2008, ofwel reeds 4 jaar geleden. U hebt tussen 2008 en 2012 geen pogingen ondernomen om internationale bescherming te zoeken voor de door u aangehaalde problemen in Liberia met (lijfwachten van) Prince Johnson. U antwoordde immers uitdrukkelijk ontkennend op de vraag of u in het land van verblijf (i.c. Ghana) of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag heeft ingediend (zie gehoor DVZ (dd.3 augustus 2011), pt.17). U verbleef nochtans van 1990 tot 2008 voornamelijk in Ghana, vertrok in 2010 naar Libië en keerde in 2011 terug naar Ghana (gehoor CGVS, p.3). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in Liberia op bescherming van de UNMIL-troepen kon rekenen bij uw vermeende problemen met de lijfwachten van Prince Johnson. Ze reageerden snel op uw oproep en kwamen ter plaatse. De troepen van

UNMIL bleven nog tot de volgende ochtend en hielden een oogje in het zeil (gehoor CGVS, p.6, 7). Uw verklaring dat de UNMIL-troepen komen als je hen belt, maar dat ze je niet kunnen beschermen (gehoor CGVS, p.7) wordt dan ook tegengesproken door uw eerdere verklaringen. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van deze internationale troepenmacht. Toen u gevraagd werd of u zich niet elders in Liberia zou kunnen vestigen, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u, voor uw vertrek naar Ghana altijd in Monrovia gewoond hebt en geen andere plaatsen in het land kent (gehoor CGVS, p.8). Hiermee overtuigt u niet. Het feit dat u van 1976 tot 1990 opgroeide in Monrovia impliceert niet dat u zich niet op een andere plaats in het land zou kunnen vestigen. Bovendien zouden uw vaardigheden als bouwvakker, fotograaf, student marketing en priester u helpen om op een andere plaats in Liberia een nieuw bestaan op te bouwen.

Daarnaast, en niet in het minst, maakt u niet aannemelijk waarom Prince Johnson u in 2008, én vandaag de dag, zou willen vermoorden. U verklaarde hierover dat hij uw vader in 1990 vermoordde omdat hij hem niet wilde steunen in de oorlog. Op de vraag waarom Prince Johnson u nu, meer dan 20 jaar later, zou willen vermoorden, verklaart u dat dat het vanwege zijn haat voor uw familie uit het verleden is (gehoor CGVS, p.6). Deze stelling is echter weinig overtuigend. Uit het feit dat Prince Johnson uw vermeende familieleden in 1990, in volle oorlogssituatie, vermoordde, kan niet zomaar geconcludeerd worden dat hij u vandaag de dag nog steeds zou willen vermoorden, enkel omdat u de zoon van (G.) Doe, die in 1990 niet met hem wilde meewerken, zou zijn. **Bovendien beschikt het CGVS over informatie, die toegevoegd is aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat Nancy Doe en Kanyon Doe, respectievelijk de weduwe en de zoon van de overleden Samuel Doe in het jaar 2000 Prince Johnson publiekelijk vergiffenis geschonken hebben.** In de Synagogue Church of All Nations in Lagos werden beide partijen samengebracht door pastoor Temitope Joshua. De pastoor riep op tot verzoening, wat op het einde van de viering, in aanwezigheid van Prince Johnson, geaccepteerd werd door Kanyon, de zoon van de overleden Samuel Doe. Hij zei: 'God vergeeft iedereen. Wie zijn wij om niet te vergeven en te vergeten.' Dergelijke openlijke verzoening tussen de dichte familie van Samuel Doe en Prince Johnson ondergraaft eveneens uw stelling dat Prince Johnson u vandaag de dag zou willen doden omdat u de zoon bent van (G.) Doe. U verklaart bovendien geen weet te hebben van de publieke verzoening tussen de familie van Samuel Doe en Prince Johnson (gehoor CGVS, p.8). Dit is op zijn minst vreemd. Als u effectief familie zou zijn van Samuel Doe, zou verwacht mogen worden dat u van de ze gebeurtenis in 2000 gehoord zou hebben, temeer u ook nog contact hebt met verschillende van uw broers en zussen (gehoor CGVS, p.3) en u het dus ook van gehoord zou kunnen hebben.

Tot slot vertoont uw relaas nog enkele cruciale elementen die weinig aannemelijk zijn. U verklaart familie te zijn van de vermoorde president Samuel Doe. U verklaart dat de vader van Samuel Doe en uw vader dezelfde vader hebben. U verklaart ook dat uw vader de oom is van Samuel Doe (gehoor CGVS, p.6). Hieruit kan geconcludeerd worden dat uw vader en de vader van Samuel Doe broers zouden zijn en dat Samuel Doe uw neef zou zijn. Wanneer gevraagd wordt hoe de vader van Samuel Doe, en dus uw oom, heet, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer gevraagd wordt hoe uw grootvader, en dus ook de grootvader van Samuel Doe, heet, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U verklaart telkens dat ze gewoon oom of gewoon opa genoemd werden (gehoor CGVS, p.7). Er zou nochtans verwacht mogen worden dat u toch de voornaam weet van deze dichte familieleden. Zo weet u bijvoorbeeld wel dat een andere oom (J.) heet (gehoor CGVS, p.5). Uw onwetendheid over de voornaam van uw grootvader en uw oom doet dan ook vragen rijzen over de waarachtigheid van uw vermeende familieband met Samuel Doe. U legde bovendien ook geen documenten neer waaruit u identiteit zou kunnen blijken.

Gegeven alle bovenstaande informatie dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, nationaliteit of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van *“de regels van behoorlijk bestuur”* en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij stelt dat de bestreden beslissing, bij gebrek aan duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist, onvoldoende en door niet-bewezen veronderstellingen is gemotiveerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) leidt ten onrechte uit de feitelijke situatie af dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker stelt dat de vervolging geen eenmalig feit was doch kadert in een familievete die reeds sedert de jaren negentig aansleept. Er is, gelet op de moord op zijn vader, moeder en oom in 1990, geen reden om aan te nemen dat hij niet vermoord zou worden. Indien de lijfwachten van Prince Johnson hem hadden gevonden was hij vermoord geweest. Het betreft een familievete.

Gelukkig betrof het een eenmalig feit en kon hij vluchten. Verzoeker ontkent dat hij beroep kan doen op de UNMIL. Deze kunnen hem geen 24 uur per dag bewaken en komen niet altijd opdagen, zodat zij geen voldoende bescherming kunnen bieden. Verder is er in Liberia veel corruptie en kan Prince Johnson hem, indien deze dat wilt, probleemloos vinden, ook indien hij wordt beschermd door de UNMIL. Verzoeker heeft geen plaats om te verblijven in Liberia en zal nergens veilig zijn voor de aanhangers van Prince Johnson.

De stelling dat er op heden geen reden meer is waarom Prince Johnson hem wil vermoorden is volgens verzoeker niet correct. Het gaat om een rebellenleider die er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken, reeds verschillende familieleden van verzoeker vermoordde en een haat koestert jegens zijn familie. De openlijke verzoening waarnaar de bestreden beslissing verwijst is volgens verzoeker slechts schijn. In werkelijkheid worden zijn familieleden nog gezocht en bedreigd en wil Prince Johnson deze vermoorden. Het gaat om een lange familievete die niet zo maar opgelost wordt door verzoening.

Verzoeker stelt omtrent zijn gebrek aan kennis van de namen van zijn familieleden dat het in Liberia gebruikelijk is dat men geen namen kent en dat men er aan het gebruik van namen minder belang hecht. Een opa en nonkel worden steeds zo aangesproken, zonder gebruik van de werkelijke namen. Voorts dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat verzoekers ouders reeds in de jaren negentig werden gedood, dat hij op de vlucht was en dat hij zijn opa en oom nooit echt heeft gekend. Tevens moet de stresssituatie in acht worden genomen waarbij beide ouders werden vermoord.

Verzoeker voert aan dat Prince Johnson nog veel macht heeft. Het CGVS is op basis van een onjuiste motivering, onvolledige gegevens, een overdreven summier onderzoek, niet-gestaafde loutere veronderstellingen, niet-bewezen gissingen en onjuiste gevolgtrekkingen tot de bestreden beslissing gekomen, zonder juridische argumenten aan te halen waarom de asielaanvraag moet worden afgewezen. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. *“Dit blijkt duidelijk uit de bijgebrachte stukken”*. De motivering is lichtzinnig en niet op objectief bewijs gesteund en er is geen sprake van vaagheden of tegenstrijdigheden. Verzoeker verwijt het CGVS dat geen enkel onderzoek werd bevolen en dat geen contact werd opgenomen met de instanties ter plaatse om zijn verhaal te controleren. Had hij geen problemen, dan was hij niet gevlucht.

“De veiligheid van verzoeker kan dan ook niet gegarandeerd worden door de plaatselijke autoriteiten in Iran juist omwille van het feit dat de politie op zoek is naar verzoeker”.

Verzoeker geeft aan dat gekeken moet worden naar zijn concrete situatie en niet naar de algemene situatie. De toestand ter plaatse kan erg verschillen van hoe het CGVS veronderstelt dat deze is. Aldus werden *“de regels van behoorlijk bestuur”* geschonden door onvoldoende grondig onderzoek te voeren. Dit is geen correcte gevolgtrekking aangezien het CGVS *“op geen enkel ogenblik aantoonde dat in concreto en in huidig geval verzoeker geen problemen zou ondervinden indien hij zou dienen terug te keren naar Iran”*. Verwijzen naar algemene veronderstellingen is niet voldoende. Het CGVS bewijst onvoldoende dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn, deze verklaringen werden uit hun context gehaald en verkeerd geïnterpreteerd. Tevens kon hij niet antwoorden op de argumenten van verweerder. Het CGVS gaat te ver in de gevolgtrekkingen en verzuimt de beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht aan. Hij herhaalt dat het CGVS de bestreden beslissing kort, lichtzinnig en foutief motiveert, zonder enig of zonder voldoende onderzoek. Het vermoedt bepaalde feitelijkeheden en gaat uit van gissingen en onbewezen veronderstellingen zonder deze grondig en ter plaatse te onderzoeken en zonder concrete bewijzen. Volgens verzoeker bestaat nog steeds een conflict tussen zijn familie en Prince Johnson en is er een verschil tussen diens officiële politiek en verklaringen en de werkelijkheid. Tevens kan volgens hem met de motivering van de bestreden beslissing *“iedere asielaanvraag afgewezen worden”*. Het CGVS heeft het dossier enkel in zijn nadeel onderzocht en *“is doelbewust opzoek gegaan naar een negatieve motivering”*. Het betreft een loutere interpretatie van de ondervrager zonder dat deze rekening houdt met objectieve elementen en zonder zelfs maar van de veronderstelling uit te gaan dat verzoeker de waarheid zou vertellen. *“Indien er een andere houding had aangenomen dan was misschien tot een andere motivering gekomen. Men is enkel opzoek gegaan naar negatieve motivering”*.

Bijgevolg acht verzoeker de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd, bij gebreke aan duidelijk onderzoek van de zaak, en is deze volgens hem genomen met machtsoverschrijding. Zij schendt artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer *“waaraan zij ten grondslag ligt”*. Zij is volgens verzoeker niet juist of juridisch aanvaardbaar en niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. De motivering wordt niet hard gemaakt met enig concreet bewijs of gestaafd door objectieve elementen. Er moet gekeken worden naar de concrete situatie ter plaatse en het volstaat niet om te verwijzen naar algemene stellingen of een eigen interpretatie van de ondervrager.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 en 14 EVRM. De weigering van zijn asielaanvraag komt in principe neer op het feit dat verweerder van oordeel is dat hij naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid doch verzoeker zal bij een terugkeer worden blootgesteld door handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

“Door zijn land te ontvuchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer”. Hij wordt nog gezocht en zal worden mishandeld. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij heeft voor zijn veiligheid en fysieke integriteit. Een gedwongen terugkeer vormt een bedreiging voor zijn leven.

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 5 en 8 EVRM. Zijn veiligheid en vrijheid zijn in zijn land niet gewaarborgd, *“temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad”*.

Verzoeker heeft in Liberia en Ghana geen inkomen of verblijfplaats en wordt er gezocht. Indien hij gedwongen zou worden *“om terug naar Iran te gaan”*, heeft hij geen bron van inkomsten en kan hij niet in het levensnoodzakelijke voorzien. Verder is het quasi onmogelijk om in zijn land een familieleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM aangezien hij zal worden mishandeld en uitgesloten.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd in België, heeft zich geïntegreerd en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

2.1.5. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een vijfde middel, op humanitaire gronden. Hij heeft in zijn thuisland alle banden verbroken, riskeert om er te worden mishandeld omwille van zijn afkomst, leeft reeds verschillende maanden in België en heeft hier zijn leven opnieuw opgebouwd. Hij is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands. Indien onderhavig beroep niet gegrond zou verklaard worden, zou dit een humanitair onrecht uitmaken.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn wordt door verzoeker niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Bovendien de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, preciseert verzoeker niet welke van *“de regels van behoorlijk bestuur”* hij geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Evenmin werkt hij uit op welke wijze artikel 14 EVRM *in casu* geschonden zou zijn. Bijgevolg worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Daar waar verzoeker het CGVS ervan beticht vooringenomen te zijn geweest, het dossier enkel in zijn nadeel te hebben onderzocht en doelbewust op zoek te zijn gegaan naar een negatieve motivering, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat deze – nochtans ernstige – aantijging ook maar enigszins te onderbouwen aan de hand van concrete argumenten. Hij toont derhalve geenszins aan dat de ambtenaar bij het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn aanvraag niet op eerlijke wijze zou zijn onderzocht. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve, dan wel negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet de kans kreeg om te antwoorden op de argumenten van verweerder, dient erop te worden gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen rechtsregel of bepaling die de commissaris-generaal de verplichting oplegde om verzoeker op voorhand te confronteren met de argumenten zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.2.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing geen of een te korte uitdrukkelijke motivering bevat, dat deze verzuimt haar beweegredenen duidelijk te maken en de feitelijke en juridische overwegingen aan haar grondslag niet weergeeft, alsmede dat de motivering slechts bestaat uit algemene veronderstellingen op basis waarvan iedere asielaanvraag afgewezen kan worden, mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, dewelke op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. Verzoeker verwijt het CGVS dat geen of onvoldoende onderzoek werd gevoerd, dat de beslissing is gebaseerd op onvolledige gegevens en dat zijn verhaal niet grondig en ter plaatse werd onderzocht, onder meer door contactopname met de lokale instanties. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker, nog daargelaten dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat het CGVS ieder individueel asielsdossier ter plaatste onderzoekt, niet *in concreto* aantoont dat of welke elementen of gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of niet of onvoldoende in aanmerking werden genomen. Tevens toont hij niet aan dat of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Evenmin brengt hij zelf bijkomende elementen of informatie aan die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Daarenboven gaat verzoeker zowel in het voormelde betoog als in het betoog dat het CGVS niet of onvoldoende bewijst dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn, dat de motivering niet steunt op objectieve en concrete bewijzen en dat het CGVS niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen problemen zou ondervinden volledig voorbij aan het gegeven dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.9. Daar waar verzoeker stelt te vrezen te zullen worden gedwongen “om terug naar Iran te gaan”, stelt dat zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden “door de plaatselijke autoriteiten in Iran juist omwille van het feit dat de politie op zoek is naar verzoeker” en betoogt dat het CGVS “op geen enkel

ogenblik aantoon dat in concreto en in huidig geval verzoeker geen problemen zou ondervinden indien hij zou dienen terug te keren naar Iran”, dient te worden vastgesteld dat deze opmerkingen, in acht genomen dat verzoeker afkomstig is van Liberia en daarnaast verbleef in Ghana en een aantal andere Afrikaanse landen, in casu niet dienstig zijn.

De commissaris-generaal motiveert dan ook met recht, wat door verzoeker overigens niet wordt betwist, dat onderhavige asielaanvraag in hoofde van verzoeker dient te worden beoordeeld ten aanzien van Liberia, en dit gelet op zijn verklaringen dat hij is geboren in Monrovia in Liberia, dat hij van Krahn Kru origine is en dat hij de Liberiaanse nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 3, p.2; stuk 11, p.1).

2.2.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.11. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt nog des te meer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij zijn identiteitskaart reeds twee jaar eerder (hetzij in 2009) zou hebben verloren (administratief dossier, stuk 12, nr.21). Bij het CGVS beweerde hij echter dat al zijn documenten, waaronder zijn identiteitskaart, werden vernield wanneer in Libië een bom ontplofte in april 2011 (administratief dossier, stuk 3, p.3-4).

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van het aangevoerde asielrelaas. Zo toont hij, mede gelet op het gebrek aan identiteitsdocumenten, zijn band met de familie Doe niet aan en brengt hij geen begin van bewijs bij omtrent zijn verklaarde terugkeer naar Liberia in 2008 en de problemen die hij aldaar na deze terugkeer zou hebben ondervonden.

Verzoeker slaagt er bovendien niet in om zijn verklaarde band met de familie Doe, en meer bepaald met de vermoorde president Samuel Doe, aannemelijk te maken. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij, ondanks dat hij beweerde dat zijn vader en de vader van Samuel Doe dezelfde vader hebben en dat zijn vader de oom van Samuel Doe was, hetgeen betekent dat zijn vader en Samuel Doe broers waren en dat Samuel Doe zijn neef was, noch de naam van de vader van Samuel Doe, en dus zijn oom, noch de naam van zijn grootvader, tevens de grootvader van Samuel Doe, kon geven. Verzoeker tracht ten onrechte zijn onwetendheid ter zake te vergoelijken. Dat in Liberia aan namen minder belang wordt gehecht en een oom en opa slechts worden aangesproken als oom en opa, betreffen blote beweringen die verzoeker op generlei wijze staft. Bovendien bleek hij wel in staat de naam te geven van zijn andere oom, J. (*ibid.*, p.5). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht dat hij de voornaam zou kunnen geven van de voormelde dichte familieleden indien hij daadwerkelijk een familieband vertoonde met Samuel Doe. Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker in de vragenlijst nergens enige melding maakte van zijn familieband met Samuel Doe (administratief dossier, stuk 11) en hiervan ook bij het CGVS geen spontane melding maakte (administratief dossier, stuk 3, p.6).

Mede gelet op de gewijzigde omstandigheden in Liberia, motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat of waarom Prince Johnson hem in 2008 en vandaag de dag nog zou willen vermoorden omwille van de problemen in 1990. De bewering dat deze hem nog zou viseren omwille van zijn haat voor zijn familie uit het verleden is daarbij niet overtuigend. Uit het feit dat Prince Johnson zijn ouders en oom omwille van een gebrek aan medewerking vermoordde in volle oorlogstijd in 1990 kan niet worden afgeleid dat deze verzoeker ettelijke jaren later en op heden, geruime tijd na het beëindigen van de oorlog, nog zou willen vermoorden. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat in 2000 een openlijke verzoening plaatsvond tussen Prince Johnson en de naaste familie van Samuel Doe (stuk 14: landeninformatie), hetgeen verzoekers stelling dat Prince Johnson hem zou willen doden omwille van zijn familieband met G. Doe verder ondermijnt. De blote, ongefundeerde bewering dat deze openlijke verzoening niet strookt met de werkelijkheid en dat het conflict tussen zijn familie en Prince Johnson in werkelijkheid nog woedt doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij niet eens op de hoogte bleek omtrent de publieke verzoening die plaatsvond tussen zijn familie en Prince Johnson. Indien hij daadwerkelijk familie zou zijn van Samuel Doe en omwille van zijn band met zijn vader en het behoren tot de familie Doe problemen zou kennen met Prince Johnson kon nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervan op de hoogte

zou zijn, te meer daar hij nog contact had met verschillende van zijn broers en zussen (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn vermeende problemen met de lijfwachten van Prince Johnson kan beroepen op de bescherming van de in Liberia aanwezige UNMIL-troepen. Wanneer hij deze belde, reageerden deze troepen immers snel op deze oproep, kwamen zij ter plaatse, doorzochten zij de buurt, bleven zij nog tot de volgende ochtend en hielden zij een oogje in het zeil (*ibid.*, p.5-7). De blote bewering dat verzoeker in zijn land geen of onvoldoende bescherming zou kunnen verkrijgen wordt, nog daargelaten dat deze bewering in het geheel niet wordt gestaafd, aldus tegengesproken door zijn eigen verklaringen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks dat de familievete die volgens hem aan de oorsprong ligt van zijn vervolging reeds zou aanslepen sedert 1990 en ondanks dat het laatste probleem dat hij ingevolge deze vete zou hebben gekend zich situeert in 2008, nooit eerder enige poging heeft ondernomen om internationale bescherming te zoeken voor de door hem aangehaalde problemen in Liberia, en dit ondanks dat hij van 1990 tot 2011 voornamelijk in Ghana verbleef en naar verscheidene andere Afrikaanse landen reisde. Dat hij heeft nagelaten dit te doen, doet manifest afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vrees voor vervolging.

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De algemene en niet nader uitgewerkte bewering dat verzoekers verklaringen uit hun context werden gehaald en verkeerd werden geïnterpreteerd is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Verzoeker toont niet aan dat of welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, noch hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering of beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat hij vreest te zullen worden mishandeld omwille van zijn afkomst en aanvoert dat hij doordat hij zijn land van herkomst heeft verlaten zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad, dient te worden vastgesteld dat hij dergelijke vrees tijdens zijn asielpprocedure nooit eerder aanhaalde. Bovendien beperkt hij zich ter zake tot het uiten van een aantal blote en louter algemene beweringen, zonder ook maar enig begin van bewijs bij te brengen om deze beweringen hard te maken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Daar waar verzoeker stelt dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en in dit kader doet gelden: *"Dit blijkt duidelijk uit de bijgebrachte stukken"*, kan niet worden ingezien op welke stukken hij doelt. Verzoeker legde immers noch eerder gedurende zijn asielpprocedure noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure ook maar enig stuk neer ter adstructie van zijn asielaanvraag.

Gelet op het vastgestelde sub 2.2.11., toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat hij bij een terugkeer geen inkomen of verblijfplaats zou hebben kan in dit kader geenszins volstaan, te meer gelet op verzoekers leeftijd, scholingsgraad en beroepservaring (administratief dossier, stuk 3, p.4; stuk 11, p.1-2).

2.2.13. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoeker aangehaalde problemen (zie sub 2.2.11. en 2.2.12.), niet dienstig aangevoerd.

2.2.14. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn inspanningen tot en mate van integratie in België en stelt dat het een humanitair onrecht zou uitmaken indien het beroep niet gegrond zou worden verklaard, dient te worden opgemerkt dat zijn mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

2.2.15. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS